

Nr 54.

Av herr **Lindström m. fl.**, om förstärkt infanteriförsvar av Vaxholms och Karlskrona fästningar.

Historik.

Behovet fastställles. I de allmänna grunder, som den 6 juli 1900 av dåvarande chefen för lantförsvarsdepartementet meddelades chefen för generalstaben att tjäna till ledning vid utarbetandet av ny härordning, framhölls icke minst behovet »att fästningarna erhålla nödiga besättningstrupper, som i regel böra vara förlagda därstädes redan under fred . . .»

I det förslag till ny härordning, som av chefen för generalstaben med ledning av givna direktiv insändes till Kungl. Maj:t den 13 november 1900, framhölls också såsom en brist hos den förutvarande organisationen »att något särskilt infanteri icke var avsett att i fred utgöra besättning i fästningarna». I synnerhet för de vid kusten belägna fästningarna, anfördes i samma förslag, »är det oundgängligen erforderligt att hava en ständig infanteribesättning och bör med hänsyn till detta krav utbildningen av de till infanteriet å sjöfästningarna avdelade värnpliktiga så fördelas och ordnas, att det året runt finnes infanteri i ifrågavarande fästningar».

Som motiv anföres bl. a. i detta generalstabschefens förslag: »Om en kusteller gränsfästning icke har någon fredsbesättning d. v. s. en besättning, som är förlagd inom densamma eller uti dess omedelbara närhet, är det fara värt, att den vid krigsutbrott avdelade, måhända för sent ankommande besättningsstyrkan icke förmår att fylla sin uppgift till följd av sin obekantskap med de nya förhållanden, i vilka den bliver satt — — —. Med dessa och andra för fästningsförsvaret säregna uppgifter bör den i krigstid behövlige besättningsstyrkan — framför allt befäls- och underbefälskadern — vara förtrogen, och det kan densamma icke bliva, om den icke finnes på platsen redan i fredstid.» — — — »Att förhållandena i dessa avseenden icke kunna bliva ordnade på ett tillfredsställande sätt, förrän kadern och stommen för krigsbesättningen redan under fred befinner sig på ort och ställe, torde icke tarva något vidare bevis eller någon ytterligare utläggning.»

Kustfästningarnas infanteri uppsattes och förstärktes. År 1902 igångsattes med anledning av 1901 års försvarsbeslut uppsättandet av Vaxholms och Karlskrona grenadjärregementen, vardera om två bataljoner, såsom infanteribesättning i resp. fästningar. År 1914 utökades och förstärktes dessa regementen till motsvarande styrka som dåvarande infanteritruppförband av normaltyp och organiserades på tre bataljoner jämte specialförband. Vid

mobiliseringen samma år ansågos kustfästningarna med sina linjeförband i likhet med besättningstrupperna i Boden och på Gotland vara av sådan vital betydelse, att de omedelbart och i samband med landstormens mobilisering försattes på krigsfot. Under världskriget fyllde dessa båda regementen med heder sin uppgift och bidrogo säkerligen i sin mån till att vi då lyckades bevara vår neutralitet.

Kustfästningarnas infanteriregementen indragas. År 1924 ingav den dåvarande regeringen på förslag av dåvarande generalstabschefen till riksdagen en proposition om indragning av dessa båda regementen i den tanken att genom deras uppoffrande möjligen åstadkomma en lösning av försvarsfrågan på samförståndets grund. Propositionen ledde som bekant icke till åsyftat resultat utan föranledde endast, att kustfästningarnas infanteriregementen blevo de truppförband, som i främsta rummet ansågos kunna undvaras och indragas.

Några sakliga, ur riksförsvarets synpunkt vägande skäl för denna uppfattning ha icke förebragts. Medverkande till densamma var tydligen den dubbelställning, som dessa truppförband intogo i vår försvarsordning, i det att de i fred tillhörde armén utan att i fält ingå i de operativa enheterna samt vid mobilisering underställdes de marina myndigheterna. Härtill kom även den omständigheten, att kustinfanteriet — ehuru i sin tjänst jämställt och samverkande med kustartilleriet — i motsats till detta saknade varje gemensam högsta ledning. I det nödläge, som då förelåg för resp. försvarsgrenar, fick detta infanteri därför icke erforderligt stöd vare sig från armén eller från marinen.

Besättningsstyrkan nedskrivs. Även om 1925 års beslut i försvarsfrågan medförde regementenas indragning, ansågs behovet av linjeinfanteri inom resp. fästningar likväl så trängande, att en svag bataljon ur vardera Svea livgarde och Kronobergs regemente skulle detacheras till resp. Vaxholm och Karlskrona för att ersätta de indragna regementena. I vad rör Svea livgarde blev denna åtgärd icke genomförd på grund av den alltför stora och tunga organisation, som lagts på detta regemente. I stället beslöt 1926 års riksdag, att Göta livgarde skulle kvarstå som ett regemente, omfattande stridsvagnsförband och garnisonstrupp i Stockholm samt en till Vaxholm detacherad bataljon såsom fredsbesättning i fästningen. Genom dessa beslut uppdrogs åt tre kompanier att fullgöra den tjänst, som dittills ålegat 13.

Besättningsstyrkan indrages fullständigt. Enligt 1936 års försvarsbeslut skola slutligen även dessa fästningsbataljoner från och med instundande höst indragas, varigenom våra båda viktigaste kustfästningar komma att berövas varje säkerhetsbesättning av infanteri. De omfattande och svårlösta uppgifter, som hittills krävt väl utbildade linjeförband ur armén, skola i

stället och först vid mobilisering övertagas av den varken tillräckligt utbildade eller på platsen varande landstormen.

Allmänna synpunkter.

Politiska. Det är sålunda en synnerligen märklig utveckling, som här föreligger beträffande kustfästningarnas infanteriförsvaret. Från det att behovet av på platsen förlagda, med sina specialuppgifter väl förtrogna och tillräckligt starka linjeförband ur armén blivit fastslaget och tillgodosett, har man nu efter regementenas indragning och ersättning med svaga bataljonsförband slutat med att anse varje säkerhetsbesättning i fred med utbildade linjeförband överflödig. Det behövs ingen större militär sakkunskap för att göra sig den frågan huruvida icke genom denna utveckling kustfästningarnas försvar äventyrats till kanske obotlig skada för riksförsvaret i dess helhet.

Har Östersjöbäckenet förlorat sin karaktär av kraftcentrum för de rivaliserande stormakterna eller har vårt militärpolitiska läge undergått en sådan radikal förändring, att huvudstaden eller flottans baser icke längre utgöra några värdefulla och eftersträfvade objekt för en eventuell fiende? Äro icke dessa fästningar på grund av den moderna krigsteknikens snabba utveckling i ännu högre grad än förut utsatta för överraskande fientliga företag? Eller tror man, att fienden skall vänta, till dess vi hunnit få ut vår utbildade landstorm till de yttersta kobbarna och skären i Stockholms skärgård eller till sjöfronten i Karlskrona fästning? Den moderna dynamiken går väl snarare ut på att ställa en motståndare inför ett fait accompli utan föregående krigsförklaring. Eller till sist, varför nedläggas miljoner på dessa fästningars materiella beredskap, om den personliga försvarsberedskapen i dessamma icke samtidigt beaktas?

Mycket har för visso hänt sedan år 1936, då detta beslut fattades. Icke minst framhövdes det förändrade läget av septemberkrisen förra året. Ålandsfrågan har ställt oss inför nya problem, som beröra vår försvarsorganisation.

Dessa ostridiga fakta synas oss utgöra tillfyllestgörande anledning att hysa allvarliga betänkligheter inför den förestående indragningen. Hela det utrikespolitiska läget ger också oförtydligt vid handen, att det icke finnes någon anledning att försvaga de säkerhetslås, som blivit satta för rikets huvudstad och den svenska flottans huvudstation. *Vill man, att dessa fästningar skola kunna försvaras och inge nödig respekt för vår neutralitet — i stället för att locka till ett brytande av densamma — är det nödvändigt att deras försvarsberedskap blir bättre tillgodosedd.*

Landstormen. Vad landstormen beträffar råder intet tvivel om dess goda vilja — särskilt i fråga om det frivilligt utbildade befälet — men väl om dess förmåga att kunna lösa de maktpåliggande och omfattande uppgifterna för

en kustfästnings infanteri — som alltid måste vara inställt på ett offensivt uppträdande. Vid mobiliseringen 1914 hade landstormen stödet av väl utbildade och på platsen orienterade linjeregementen, övade i samverkan med kustartilleriet och flottan, vana vid snabba sjötransporter m. m. — ett stöd, som nu helt skall bortfalla. Inför den överskattning av landstormens kapacitet, som synes föreligga, måste framhållas, att densamma är och säkerligen ännu länge kommer att förbli en löslig milisorganisation med en svag befälskader och utan erforderlig trupputbildning. I varje fall kan en kustfästning icke vara försvarsberedd med en besättningsstyrka, som först efter mobiliseringen kan bibringas denna utbildning, eller som kanske måste uppoffras på grund av en högst bristfällig sådan. De nuvarande infanteribefälhavarna i såväl Vaxholm som Karlskrona intyga också samstämmigt det ringa stridsvärdet hos den landstorm, som nu senast varit inkallad till resp. fästningar för att fullgöra sin femdagarsutbildning.

Allt sedan försvarsbeslutet 1925 har frågan om kustfästningarnas infanteriförsvar behandlats såsom en sekundär uppgift, vilken nu till sist den för dylika uppgifter avsedda landstormen skulle vara vuxen att lösa på egen hand. Uppenbart är emellertid, att det här icke gäller en sekundär utan en i högsta grad primär uppgift med återverkningar på riksförsvaret i dess helhet.

Kommendanternas framställningar. Från början och intill den nu förestående slutliga indragningen hava de för kustfästningarnas försvar närmast ansvariga kommendanterna ärligt och öppet sagt sin mening. Så skedde redan då de för denna tjänst avsedda regementena indrogos. De nuvarande kommendanterna i såväl Vaxholm som Karlskrona ha likaledes och med ännu större skäl vädjat till Kungl. Maj:t och sin plikt likmätigt anhållit om åtgärder till förebyggande av att fästningarna blottas på linjetruupper av infanteriet. Kommendanten i Karlskrona ingav sin framställning i ärendet redan år 1937 utan att finna gehör. Kommendanten i Vaxholm har upprepat sin enahanda vädjan så sent som i augusti förra året men med samma negativa resultat. Det säges i denna öppna skrivelse bl. a.:

»I egenskap av kommendant i Vaxholms fästning, anser jag mig pliktig ännu en gång, liksom vid flera föregående tillfällen, inför Eders Kungl. Maj:t i underdånighet framhålla de allvarliga betänkligheter jag hyser inför genomförandet av denna åtgärd, varigenom fästningen fullständigt blottas på fullt utbildade och utrustade arméstridskrafter.

Olägenheterna härav främst med hänsyn till fästningens för riksförsvaret betydelsefulla uppgift såsom skydd för landets huvudstad, synas än mer allvarliga i betraktande av rådande utrikespolitiska förhållanden och den omständigheten, att man numera bör räkna med snabba och överraskande anfallsmetoder i större utsträckning än vad tidigare varit fallet.

Med hänsyn till dessa förhållanden synes icke tillrädligt att försvaga fäst-

ningens stridskrafter vid mobilisering genom indragning av linjeförbanden ur armén. De uppgifter, som måste påvila dessa förband, äro nämligen så svåra och av sådan säregen natur, att de icke på ett tillfredsställande sätt kunna lösas av vid behov tillfälligt avdelad trupp, som ej utbildats för sitt särskilda ändamål.»

Speciella synpunkter.

Vaxholm—Oscar-Fredriksborg. Utvecklingen av fästningsförsvaret till skydd för Stockholm har under senare år gått i den riktningen, att försvarslinjen flyttats allt längre utåt från huvudstaden och är numera förlagd till yttersta havsbandet, bl. a. för att trygga huvudstadens luftskydd och förhindra upprättandet av baser för fientliga flyg- och marinstridskrafter. Detta har i sin tur medfört en betydande ökning av frontens längd, vilken nu uppgår till över 18 mil, och samtidigt i centrala delar en avsevärd ökning av försvarsområdets djup. Att denna frontökning ställer väsentligt ökade krav på infanteribesättningens styrka ligger i öppen dag. Därest djupet skall kunna utnyttjas, krävas även härför ökade stridskrafter.

Än mer framträder detta krav på infanteriförsvarets såväl kvantitet som kvalitet, om man ser det mot bakgrunden av de allra senaste årens utveckling inom marinen och flygvapnet.

I flera utländska mariner har byggts ett stort antal smärre, ytterligt snabbgående övervattensfartyg, motortorpedbåtar och dylikt. Flygets utveckling har gått mot ökad aktionsradie, ökad hastighet och ökad lastförmåga (bomblast). Ett efter moderna principer organiserat anfall med uppgift att t. ex. utöva tryck på landets regering, att skapa baser för flyg- eller (och) sjöstridskrafter, att störa våra sjöhandelsförbindelser eller att förbereda en invasion kommer sannolikt att utföras överraskande och troligen utan föregående krigsförklaring. Ett sådant kuppföretag ansättes säkerligen med just sådana snabbgående, smärre fartyg under samverkan med luftstridskrafter, vilka hålla luften fri från försvarande flyg, verkställa bombfällning mot eventuella försvarsställningar och kanske landsätta fallskärmstrupper bakom försvararens linjer.

Ett dylikt kupppartat anfall är vid avsaknad av verkligt infanteriförsvaret visst icke osannolikt mot någon del av Stockholms skärgård, trots därvarande kustartilleriförsvaret och förefintliga delar av svenska flottan. Ett sådant anfall, utfört med stor snabbhet av ett betydande antal små fartyg och kanske i skydd av mörker eller konstgjord dimma, kan nämligen knappast hejdas av de fåtaliga kustbatterierna och icke heller av fartygsartilleri eller flyg. Dessa senares ingripande torde dessutom komma att förhindras eller försvåras av fientliga artillerifartyg och luftstridskrafter. Än mindre kan artilleriförsvaret ingripa om ilandsättning sker från luften med fallskärmstrupper, för vilket flera gynnsamma platser finnas.

Det på landstigningsplatsen varande, ytterligt svaga infanteriförsvaret

kommer att utsättas för mycket starka påfrestningar. Att enbart med dess eldkraft helt avvärja landstigningen är sannolikt icke möjligt, i all synnerhet om försvararen utgöres av landstorm. Dennas stridsvärde måste nämligen med ledning av erfarenheterna från 1938 års landstormsövningar, vilka likväl endast omfattade den yngsta och sålunda bästa årsklassen, skattas mycket lågt redan för försvarsstrid under de svåra förhållanden, som här föreligga. För anfallsföretag kan landstormstrupp icke användas, åtminstone icke i början av ett krig. Fienden måste emellertid, därest han kommit i land, fördrivas genom snarast möjligt ansatt motanfall. Härför kräves specialutbildad, anfallsduglig trupp, alltså i kustinfanteritjänst utbildad linjetrupp, som komplement till landstormen. Lyckligtvis kan det vid sådana kuppärtade anfall över havet eller från luften icke röra sig om någon större fientlig infanteristyrka. Utsikterna att lyckas vid ett motanfall äro därför stora, därest utbildad trupp står till förfogande, innan fienden hunnit organisera ett starkt försvar, och därest lämplig båtmaterial finnes disponibel. Därtill kommer, att fienden över huvud taget sannolikt betänker sig noga, innan han företager ett anfall, om han vet att linjetrupp finnes i beredskap.

Vanlig, på fastlandet utbildad linjetrupp kan icke utan en tids specialutbildning göra samma nytta i kustförsvaret som härför utbildad infanteri och är — oavsett sin förläggningsplats — sålunda icke i tid disponibel vid ett kuppföretag. Fienden kan därigenom få tid att organisera sitt försvar och överföra en andra »kuppomgång». Dessutom kräves hos befälet lokalkännedom, i all synnerhet för motanfalls snabba organiserande och genomförande.

Det omedelbara försvaret av havsbandslinjen kräver emellertid så mycket trupp, att härför måste avses landstorm. Utan att på något sätt vilja förringa den frivilliga landstormsutbildningens värde eller deltagarnas intresse och offervilja visar erfarenheten, att landstormsförbanden för sin verksamhet och utbildning, därest sådan kan medhinnas, kräva stödet av i kustinfanteritjänst rutinerat befäl. Vid varje kompani, åtminstone vid varje bataljon, borde därför finnas en erfaren officer med lokalkännedom, för vilket ändamål en kader erfordras redan i fredstid. Likaså måste landstormens försvar vid behov kunna stödjas av linjetrupp för att förhindra kustbatteriernas tagande genom omfattning från vid sidan eller bakom ligande öar.

För utbildning av nämnda kader av erfaret och rutinerat befäl erfordras trupp. Det går icke att komma till samma resultat med teoretiska kurser, om än aldrig så väl planlagda och ledda. Dragas kustfästningsbataljonerna in, försvinner för övrigt inom få år all erfarenhet på området och omöjliggöras nya, på praktiska försök grundade rön, så att icke ens kompetenta lärare till sådana kurser skulle komma att finnas. Slutligen är det önskvärt, att infanteri finnes till förfogande i fredstid för samövningar med kustartilleriet.

Samtliga härovan framhållna faktorer tala för nödvändigheten av en säkerhetsbesättning av infanteri. Det måste därför betecknas såsom riskfyllt att blotta landets viktigaste skyddsföremål, dess huvudstad, på allt infanteriförsvar från sjösidan. Jämväl för det omedelbara försvaret av en från själva staden utflyttad men dock inom Stockholms skärgård belägen flottstation erfordras tillgång på utbildade infanteritruppförband. Dessutom finnes en stor del av hela landets lager av flytande bränsle i den inre delen av Stockholms skärgård.

Ur beredskapssynpunkt är det därför nödvändigt, att såväl befäl som linjetrupp finnas omedelbart tillgängliga, i all synnerhet de tider av året, då landstigningsföretag äro sannolika.

Karlskrona. Givetvis måste försvaret av Karlskrona fästning och därmed av den svenska flottans huvudstation vara ett riksintresse av största vikt. Örlogshamnen med sina oersättliga värden av fartyg, varv, förråd och verkstäder m. m. utgör såsom bas för huvuddelen av våra sjöstridskrafter också en förutsättning för deras operativa rörelsefrihet. Densammas betydelse som ett eftersträvat objekt vid stormaktskonflikter i Östersjön har vid flera tillfällen framträtt och belyses bland annat av dokumenten från världskrigets upprinnelse, vilka oförtydligt giva vid handen, att planer då förelågo från främmande makts sida att sätta sig i besittning av en svensk hamn, som icke kan vara någon annan än — Karlskrona. Att så icke skedde, berodde säkerligen främst på den respekt för vår neutralitet, som den samtidigt mobiliserade fästningen med sina betydande stridskrafter vid den tiden ingav.

De uppgifter, som tillkommit fästningens besättningstrupper, hava *tidigare* varit:

att avvisa med mindre styrkor utförda överrumplingsförsök, *samt*

att fördröja med starkare stridskrafter utförda anfall, till dess delar av fälthären hunnit anlända och ingripa.

Genom den nu beslutade indragningen av alla för fästningens försvar avsedda linjeförband ur armén *kan ingendera av dessa uppgifter på ett betryggande sätt lösas.*

Närmast är det naturligtvis av vikt, att linjetruupper även här finnas tillgängliga för att möta de överraskande anfallsföretag, vilka kanske redan före ett krigsutbrott eller under krigsrustningsperioden med säkerhet kunna förväntas mot ömtåligare delar av örlogsstationen eller fästningen. Ett anfall mot Karlskrona har otvivelaktigt utsikter att tillfoga vårt riksförsvar den största skada, om det genomföres, innan iordningställandet av de ej rustade fartygen hunnit avslutas. Ett sådant anfalls karaktär av överrumpling kan ernås — antingen genom att landstigningspunkten väljes närmare Karlskrona än vad vid ett mera metodiskt och med större styrkor utfört anfall är möjligt — eller också genom användning — i större eller mindre utsträckning — av motoriserade trupper, som landsättas i Karlskrona närbelägna

hamnar. Redan inom ett fåtal timmar efter landstigningen kunna dessa stridskrafter — *om tillräckligt motstånd icke bjudes dem* — vara framme vid fästningens innersta försvarslinje. Med fördel kunna dylika överrumpningsförsök understödjas av trupper, landsatta från flygstridskrafter. Härför lämpliga landningsplatser finnas på ett flertal ställen inom fästningens försvarsområde.

Därest omständigheterna ej medgivit, att ett anfallsföretag av här angiven art kunnat avvärjas till sjöss, är det gynnsammaste tillfället att bekämpa den landstigna styrkan under själva landstigningen eller omedelbart efter denna. Landstormsförband kunna — även med nu avsedda förbättringar beträffande utrustning och utbildning — ingalunda anses vuxna att förhindra en landstigning, vilken utföres under skydd av sjö- och luftstridskrafter. Än mindre torde sådana förband vara i stånd att avvisa företaget, om fienden väl fått fast fot i land. Dessa förhållanden hava i hög grad bestyrkts av 1938 års landstormsövningar.

För avvisande av smärre företag kan redan en begränsad tillgång till linjeinfanteri vara av betydande värde. Man måste emellertid vid bedömandet av infanteribesättningens styrka även taga hänsyn till, att fästningens försvarsområde jämväl omfattar en cirka 4 mil lång landfront med sårbara flanker och huvudsakligen betäckt terräng. För försvaret av densamma kräves obetingat ett modernt beväpnat och organiserat infanteriförband, som dessutom är tillräckligt rörligt. I den mån detta krav tillgodoses och möjlighet till snabba motortransporter skapas, förbättras även utsikterna — icke endast att förhindra överrumpningsföretag — utan även att i ett tidigare skede kunna effektivt ingripa mot ett med starkare krafter utfört anfall. Härmed skapas även förutsättningar för att de ur fälthären avdelade trupperna skola hinna ingripa och definitivt avvisa fiendens anfall.

När försvarskommissionen i sitt betänkande räknar med att fästningens försvar skall kunna tryggas genom att vid behov insätta trupper ur fälthären — utan någon säkerhetsbesättning i fred av utbildat linjeinfanteri — innebär detta utan tvivel en uppenbar utopi, som icke tar hänsyn till vare sig fästningens utsatta läge eller de stridsmedel, som numera underlätta överrumplande fientliga företag. Man måste härvid även taga de svårigheter i betraktande, som kunna möta att i rätt tid få fram dessa förstärkningar. Fientliga flygangrepp kunna nämligen avbryta förbindelserna till Karlskrona i så hög grad att förstärkningar i huvudsak endast kunna framföras medelst tidsödande fotmarscher. Om hänsyn härtill tagits, borde det i stället hava lett till besättningsstyrkans förstärkning och ej till motsatsen — dess fullständiga indragning.

I övrigt gäller även här i huvudsak enahanda synpunkter, som redan framhållits beträffande Vaxholm: nödvändigheten av ett tillräckligt starkt infanteriförband till stöd för landstormen samt med ingående kännedom om terrängen och sina uppgifter för fästningens försvar — ett förband, som verk-

ligen kan utgöra den fasta stommen i detta försvar och som är väl samövat med marinens stridskrafter.

Dessa samstämmiga förhållanden, vilka ställa frågan om försvaret av Vaxholms och Karlskrona fästningar i helt ny och annan belysning än då riksdagen år 1936 fattade sitt beslut om fästningsinfanteriets indragande, giva alltså vid handen, att försvaret av fästningarna oundgängligen kräver linjeinfanteri och dessutom befäl såsom ledare och instruktörer vid de för detta skärgårdsförsvar avsedda landstormsförbanden.

På grund härav hemställes,

att riksdagen måtte besluta att till vardera Vaxholms och Karlskrona fästningar fr. o. m. den 1 oktober 1939 förläggas en fristående kår av den ungefärliga styrka och för de beräknade kostnader, vilka framgå av närslutna bilagor.

Stockholm den 21 januari 1939.

Rickard Lindström.

Anton Pettersson.

L. Franzon.

Sammansättning av föreslagen kustinfanterikår i Vaxholms fästning.**I. Allmänna synpunkter.**

Kåren bör, med förläggning i nuvarande fästningsbataljonens kaserner, omfatta kårstab och omkring en bataljon.

Kåren organiseras som ett självständigt förband, i utbildningshänseende m. m. underställt chefen för IV. arméfördelningen, i fråga om fästningens försvar, allmän ordning o. d. underställt kommandanten i Vaxholms fästning.

Med hänsyn till erforderlig beredskap bör trupp finnas tillgänglig största möjliga del av året, varför de värnpliktiga böra uppdelas på en (mindre) vintergrupp och en (större) somargrupp. För att vid krig kunna disponera erforderlig styrka utbildat kustinfanteri och för att somargruppen skall bli tillräckligt stor för att medgiva övningar i bataljonsförband bör den sammanlagda årskontingenten värnpliktiga uppgå till omkring 600 man.

Vid beräkning av kaderns storlek måste hänsyn tagas — förutom till antalet utbildningsenheter i fredstid — till att kåren bör kunna mobilisera ett infanteriregemente samt dessutom lämna viss personal till staberna i Ostkustens Marindistrikt och Vaxholms fästning ävensom minst ett tiotal officerare till vederbörliga landstormsförband.

Kårchefen bör tillika vara infanteribefälhavare i Vaxholms fästning, i vilken befattning han blir bunden i krig. Med hänsyn till hans befälsställning såväl i fred som krig bör han uppföras som överste. Att föra det mobiliserade regementet i krig avses kårchefens närmaste man, vilken bl. a. därför bör uppföras som överstelöjtnant.

Infanteribefälhavaren måste vid krig för att kunna utöva sin synnerligen vidsträckt verksamhet (befälsutövning, inspektions- och handledande verksamhet på en front av 18—20 mil) till sitt förfogande hava dels en ställföreträdare (regementsofficer), dels viss stabspersonal. Vidare erfordras ett antal regementsofficerare för ledande av infanteriförsvaret (antingen som chefer för större områden eller att ingå i staber för sådana). Slutligen erfordras bataljonschefer vid det mobiliserade regementet.

Med hänsyn till ovan nämnda speciella förhållanden borde fredskadern göras särskilt stark och upptaga, förutom kårchefen, en överstelöjtnant och åtminstone två majorer. Av sparsamhetsskäl har emellertid endast fredstjänstens krav tillgodosetts och därför blott en major föreslagits. Överstelöjtnantens lön motsvaras av nuvarande infanteribefälhavarens, vilken överflyttas till kårens stat.

På samma sätt har av besparingshänsyn i stort sett endast fredstjänsten lagts till grund för beräkning av kaderns övriga personal, varvid använts samma grunder, som anföras av 1930 års försvarskommission i dennas betänkande, del II, sid. 350—365. På grund av vissa speciella förhållanden (båttjänst, förläggning på en ö, m. m.) har antalet underbefäl något ökat. Å andra sidan har för kommenderingar utom kåren upptagits förhållandevis få vid kåren en kapten, tre subalternofficerare, en sergeant, fyra furirer och en korpral mot enligt försvarskommissionen vid normalregemente inräknat reserv fyra kaptener, tolv subalternofficerare, två fanjunkare, fyra sergeanter, elva furirer och tre korpraler (eller vicekorpraler). Någon »reserv» har icke beräknats.

Den föreslagna staten är därför att betrakta som ett minimum, därest tjänstens behöriga krav skola kunna tillgodoses.

I staten för kåren har under icke ordinarie personal upptagits befäl m. m. å fästningsbataljonens nuvarande ångbåt (en befälhavare, en maskinist, en rorgångare, en eldare och två däckskarlar), vilken personal ständigt erfordras och hittills avlönats å truppförbandsövningsanslaget (tit. 412). Då flera av dessa sedan 15 till 20 år tjänstgjort vid fästningsbataljonen synes det icke mer än rätt att deras anställnings- och pensionsförhållanden erhålla en fastare form. Övningsanslaget kommer därigenom att minskas med motsvarande belopp.

II. Förslag till organisation av kåren.

Kårchef: Överste, tillika infanteribefälhavare i Vaxholms fästning.

1. *Kårstaben.*

- Avd. I.* Kapten såsom regementskvartermästare.
Kapten såsom infanteriadjutant i Vaxholms fästning (se nedan under »Särskilda synpunkter»).
- Två pensionerade underofficerare, en såsom expeditionsunderofficer, en tjänstgörande vid värnpliktssektionen.
- Avd. II.* Kapten såsom tygofficer.
Pensionerad underofficer såsom tygunderofficer (Sektion I).
Sergeant såsom uppbördsmän för tunga vapen m. m. (Sektion II).
En vapenhantverkare.
En vapenhantverkarefurir.
En vapenhantverkarekorpral.
- Avd. III.* Kasernofficer (se nedan under *Avd. M*).
En fanjunkare såsom kasernunderofficer och väbel.
En sergeant såsom biträde (se nedan under »Särskilda synpunkter»).
- En maskinist.
En eldare.
- Avd. IV och kassaförvaltningen.*
En regementsintendent.
En regementskassör.
En pensionerad underofficer såsom biträde åt regementsintendenten.
En förrådsförvaltare.
En förrådsvaktmästare.
En förrådsman.
Intendenturverkstäder i samma utsträckning som för närvarande vid fästningsbataljonen.
En sergeant såsom köksförståndare, tillika bränsleuppbördsmän.
En matsalsfurir.
En husmoder av 1 klass.
En biträdande husmoder.
- Avd. V.* Läkare som hittills tillsammans med KA 1.
En sjuksköterska.

En sjukvårdsfurir.

En sjukvårdskorpral. De båda sistnämnda tillika tjänstgörande vid sjukbärares och sjukvårdsbeställningsmäns utbildning.

Avd. VI. Veterinärvärden som hittills (veterinär ur K 1).

En hovslagarefurir tillika stallfurir.

Avd. M. En överstelöjtnant (tillika kasernofficer, se ovan) såsom chef. Planlägger och leder dessutom landstormens utbildning i fred och förbereder dess användning i krig för Stockholms skärgårds försvar. Avsedd att i krig föra det mobiliserade regementet. Rekryteringsofficer.

En pensionerad kapten såsom biträde för kårens (linjens) mobilisering, tillika föredragande i värnpliktsärenden (chef för värnpliktssektionen).

2. Bataljonen.

Chef: Major, tillika kårchefens biträde vid ledandet av befälsutbildningen.

Stab: En subalternofficer som adjutant.
En sergeant som stabsunderofficer.

Förband: Två gevärskompanier (1. och 2.) för vanliga värnpliktiga (tre plutoner om tre grupper).

Ett gevärskompani (3.) för underbefäl (2 plutoner) och befälselever (se nedan).

Två studentavdelningar (1. och 2. omgången, befäl: se furir- och korpralskolorna nedan) anslutna till underbefälskompaniet (3.).

En volontärsoldatskola (ansluten till endera av 1. eller 2. gevärskompaniet).

En furirs- och en korpralskola. Det härför upptagna befälet tjänstgör vid studentavdelningar, då skoleleverna tjänstgöra vid trupp.

Ett tungt kompani (en kulsprutepluton, en à två granatkastartroppar, en pansarvärnspluton¹ och en luftvärnskulsprute-grupp).

Ett specialkompani (en signalavdelning, en pionjärvadling, en sjukbärargrupp och en avdelning för ersättningsreservens utbildning m. m.).

Beträffande personalbehovet vid bataljonens utbildningsenheter se efterföljande tablå 1 a).

3. Särskilda synpunkter.

A. Såsom infanteriadjutant i Vaxholms fästning har upptagits en kapten, enligt 1936 års försvarsordning uppförd på IV. arméfördelningens stat. Innebär endast en överflyttning.

B. Såsom biträde åt kasernunderofficeren har upptagits en sergeant, tillika regementsdagunderofficer. Denne avses att tjänstgöra:

1. Såsom biträde åt kasernunderofficeren.

¹ Pansarvärnskanonerna erfordras för försvar mot pansrade smärre farkoster. Utbildningen bör med hänsyn till de speciella förhållandena helt förläggas till kåren.

2. Såsom biträde åt väbeln (tillsyningsman i marketenteriet).
3. Gymnastikhusunderofficer.
4. Postunderofficer. All post (även privat) avhämtas vid postkontoret och utdelas ej genom brevbärare, varför lämpligt befäl måste avdelas för omhändertagande av värdepost m. m. På samma sätt ankommer allt gods till kåren med båt och avlastas å bryggan. Befäl måste svara för att godset tillställs vederbörande. Tidningar ankomma på samma sätt.

C. Personal för skötande av viss sjötransportmateriel:

Enär kårens egentliga övningsfält och skjutbanor ligga på Värmdö finnas nu för de dagliga transporter utom ångbåt och pråmar en del smärre båtar. För skötsel och förändet av dessa senare erfordras minst två furirer eller korpraler. Detta arbete är allt för krävande och ansvarsfullt för att kunna anförtros åt värnpliktiga. Lämpligast härför är f. d. underbefäl vid marinen, vilka erhållit fullständig utbildning i navigering. De skola dessutom handhava vissa värnpliktigas utbildning till motorskötare m. m.

4. Sammanfattning av det totala befälsbehovet vid kåren framgår av efterföljande tablå 1 b).

5. Förslag till stat.

A. Ordinarie beställningshavare.

Officerare

Överste	1	O. 6
Överstelöjtnant	1	O. 5
Major	1	O. 4
Kaptener	9	O. 3
Löjtnanter	12	O. 2
Fänrikar	5	O. 1

Underofficerare

Regementskassör	1	Uo. 4
Fanjunkare	9	Uo. 3
Sergeanter	13	Uo. 2

Manskap

Furirer	38	Maf. 4
Korpraler	19	Maf. 3
Vicekorpraler	18	Maf. 2
Volontärer	25	Maf. 1

Civilmilitär personal

Vapenhantverkare	1	C. 3
Förrådsvaktmästare	1	C. 1
Maskinist	1	C. 3
Eldare av 1. klass	1	C. 1

B. Personal med arvoden.

Pensionerad personal

Mobiliseringsofficer	1 kr.	3 180:—
Expeditionsunder-		
officer	2	» 4 260:—
Tygunderofficer ..	1	» 2 130:—
Underofficer, biträde		
till reg.-intendenten	1	» 2 130:—

C. Icke-ordinarie befattningshavare.

Förrådsman	1	Eo. 5
Husmoder av 1. klassen	1	K. 7
Biträdande husmoder ..	1	K. 4

D. Personal för handhavande och skötande av sjötransportmateriel.

Befälhavare	1	Eo. 17
Maskinist	1	Eo. 12
Rorgångare	1	Eo. 8
Eldare	1	Eo. 7
Däckskarlar	2	Eo. 2

1. Löner till ovanstående ordinarie beställningshavare för-

slagsvis kr. 365 517:—

VAXHOLM.

Sammandrag.

Tablå 1 a.

F ö r b a n d	Kaptener	Kompani-adjutanter	Dagkorpraler	Plutonchefer (troppchefer)		Plutonchefs ställföreträdare		Gruppchefer	
				Suboff	Uoff	Uoff	Furirer	Furirer	Korpraler eller vicekorpraler
1. och 2. gkomp	2	2	2	4	2	—	6	—	18
3. gkomp	1	1	1	2	—	2	—	2	6
Tungt komp	1	1	1	3	3	—	2	6	3
Spezialkomp	1	1	1	³ 1	1	⁴ 1	⁵ 2	4	1
Volontäravdelning	—	—	—	1	—	—	1	2	—
Korpralskola ¹	—	—	—	1	—	1	—	2	—
Furirskola ²	—	—	—	1	—	1	—	2	—
Summa	5	5	5	13	6	5	11	10	28

¹ Befälet tjänstgör jämväl vid studentavdelning 1. omgång. — ² Befälet tjänstgör jämväl vid studentavdelning 2. omgång. — ³ Signalofficer. — ⁴ Signalunderofficer. — ⁵ Därav en för ersättningsreservens utbildning m. m.

Anm. Då det ovan upptagna befälet bliver disponerat året om (sommargrupp, volontär-, korpral-, furirskolor, studentavdelningar m. m.) är angivet behov *absolut minimum*.

VAXHOLM.

Sammanfattning av befälsbehovet.

Tablå 1 b.

F ö r b a n d	Överste	Överstelöjtnant	Major	Kapten	Subalternofficer	Regementsskassör	Underofficerare		Furirer	Korpraler	Vicekorpraler	Volontärer
							Kompadj	Övriga				
Kårstab	1	—	—	¹ 2	—	—	—	² (2)	—	—	—	—
Avdelning II	—	—	—	1	—	—	—	1+(1)	1	1	—	—
» III	—	—	—	—	—	—	—	2	—	—	—	—
» IV	—	—	—	—	—	1	—	1+(1)	1	—	—	—
» V	—	—	—	—	—	—	—	—	1	1	—	—
» VI	—	—	—	—	—	—	—	—	1	—	—	—
» M	—	1	—	(1)	—	—	—	—	—	—	—	—
Bataljonsstab	—	—	1	—	1	—	—	1	—	—	—	—
Kompanierna	—	—	—	5	13	—	5	11	29	33	—	—
Utom kåren beordrade	—	—	—	1	3	—	—	1	4	1	—	—
Båtarna	—	—	—	—	—	—	—	—	1	1	—	—
Summa	1	1	1	10	17	1	³ 5	³ 21	38	37	—	25
Därav pensionerade	—	—	—	1	—	—	—	4	—	—	—	—

¹ Därav en infanteriadjutant i Vaxholms fästning. — ² Inom parentes angivna = pensionerad personal. — ³ Med hänsyn till befodrings-
in ha a av de 22 aktiva underofficerarna 9 u so f 1 ser .

2. Arvoden till	
a) ordinarie beställningshavare	
1 köksföreståndare	kr. 348:—
1 furageuppbördsman	» 144:—
	S:a kr. 492:—
b) ovanstående pensionerad personal kr. 11 700:—	
	S:a arvoden kr. 12 192:— » 12 192:—
3. Avlöning till ovanstående icke-ordinarie befattningshavare:	
förslagsvis	kr. 24 177:—
	Summa förslagsanslag kr. 401 886:—

Vaxholm.

Bilaga 3.

Årliga kostnader (ungefärliga).

1. Avlöning åt i kårens stat upptagen personal		kr. 401 886:—
» » i Intendenturkårens stat upptagen personal ... »		11 367:—
» » i staten för arméns sjuksköterskekår upptagen sköterska		2 721:—
	Summa kr. 415 974:—	
Avgår avlöning åt infanteribefälhavaren och infanteriadjutanten ¹		kr. 16 083:—
	Summa kostnader för avlöning	kr. 399 891:—
2. Avlöning och underhåll åt ersättningsreserven 13 000 tjänstgöringsdagar à 2: 25		kr. 29 250:—
3. Arvode för sjukvårdstjänstens bedrivande	»	2 920:—
4. Rekryteringsmedel	»	800:—
5. Avskedspremier m. m.	»	3 000:—
6. Bränsle, lyse, vatten och renhållning	»	38 000:—
7. Tvätt	»	9 000:—
8. Expenser	»	4 800:—
9. Furagering	»	10 000:—
10. Undervisningsmateriel	»	1 000:—
11. Hästlega	»	1 200:—
12. Befälsövningar	»	1 500:—
13. Truppförbandsövningar	»	23 000:— ²
14. Drivmedel	»	850:—
15. Byggnader, övningsfält m. m.	»	28 500:—
16. Underhåll m. m. till fast anställt manskap	»	64 000:—
	Summa totalkostnader	kr. 617 711:—

Anmärkning: Öresanslagen för de värnpliktiga (utom ersättningsreserven) äro ej upptagna, då någon utökning av de värnpliktiga, tilldelade infanteriet, utöver 1936 års härordning ej förutsatts.

¹ Ingen merkostnad när dessa upptagits i 1936 års försvarsordning.

² Ökas med kr. 20 000:— därest båtpersonalen ej anses böra upptagas i staten för förbandet enligt bilaga 1.

Karlskrona.

Bilaga 2.

Sammansättning av föreslagen kustinfanterikår i Karlskrona fästning.**I. Allmänna synpunkter.**

Kåren bör, med förläggning i nuvarande Kronobergs regementes detachements kaserner, omfatta kårstab och omkring en bataljon.

Kåren organiseras som ett självständigt förband, i utbildningshänseende m. m. underställt chefen för I. arméfördelningen, i fråga om fästningens försvar, allmän ordning och dylikt underställt befälhavande amiralen i Syd-kustens marindistrikt.

Med hänsyn till erforderlig beredskap bör trupp finnas tillgänglig största möjliga del av året, varför de värnpliktiga böra uppdelas på en (mindre) vintergrupp och en (större) somargrupp. För att vid krig kunna disponera erforderlig styrka utbildat kustinfanteri och för att somargruppen skall bliva tillräckligt stor för att medgiva övningar i bataljonsförband, bör den sammanlagda årskontingenten värnpliktiga uppgå till omkring 600 man.

Vid bestämmande av kaderns storlek har av sparsamhetsskäl endast fredstjänstens krav legat till grund vid beräkningarna. Behov av civil båtpersonal förefinnes — till skillnad mot vid kåren i Vaxholm — icke i Karlskrona.

Kårchefen bör tillika vara infanteribefälhavare i Karlskrona fästning. Vid krig avses han att föra det mobiliserade förbandet. Med hänsyn till hans befälsställning såväl i krig som i fred bör han uppföras som överste eller överstelöjtnant.

II. Förslag till organisation av kåren.

Kårchef: Överste eller överstelöjtnant, tillika infanteribefälhavare i Karlskrona fästning.

1. Kårstaben.

- Avd. I.* Kaptен såsom regementskvartermästare.
Kaptен såsom infanteriadjutant i Karlskrona fästning.
Två pensionerade underofficerare, en såsom expeditionsunderofficer, en tjänstgörande vid värnpliktssektionen.
- Avd. II.* Kaptен såsom tygofficer.
Pensionerad underofficer såsom tygunderofficer (Sektion I).
Sergeant såsom uppbördsman för tunga vapen m. m. (Sektion II).
En vapenhantverkare.
En vapenhantverkarfurir.
En vapenhantverkarkorporal.
- Avd. III.* Kasernofficer (se nedan under avd. M).
En fanjunkare såsom kasernunderofficer och väbel.
En maskinist.
En eldare.
- Avd. IV och kassaförvaltningen.*
En regementsintendent.
En regementskassör.

En pensionerad underofficer såsom biträde åt regementsintendenten.

En förrådsförvaltare.

En förrådsvaktmästare.

En förrådsman.

Intendenturverkstäder i samma utsträckning som för närvarande vid detachementet.

En sergeant såsom köksföreståndare och bränsleuppbördsman.

En matsalsfurir.

En husmoder av 1. klass.

En biträdande husmoder.

Avd. V. En regementsläkare.

En sjuksköterska.

Fyra sjukvårdsbeställningsmän, därav en furir, två korpraler och en vicekorpral.

Avd. VI. Veterinär (civil), arvode.

En hovslagarfurir tillika stallfurir.

Avd. M. En major såsom chef, tillika föredragande i värnpliktsärenden. (Tjänstgör även såsom kasernofficer.)

En pensionerad kapten såsom mobiliseringsofficer.

En kapten såsom landstormsinstruktör.

2. Bataljonen.

Chef: Major, tillika kårchefens biträde vid ledandet av befälsutbildningen.

Stab: En subalternofficer som adjutant.

En sergeant som stabsunderofficer.

Förband: Två gevärskompanier (1. och 2.) för vanliga värnpliktiga (tre plutoner om tre grupper).

Ett gevärskompani (3.) för underbefäl (två plutoner) och befälselever (se nedan).

Två studentavdelningar (1. och 2. omgången) anslutna till 3. kompaniet.

En volontärsoldatskola, ansluten till endera 1. eller 2. gevärskompaniet.

En furir- och en korpralskola. Här upptaget befäl tjänstgör vid studentavdelningar, då skoleleverna tjänstgöra vid trupp.

Ett tungt kompani (en kulsprutepluton, en à två granatkastartroppar, en pansarvärnsgrupp, en luftvärnskulsprute-grupp).

Ett specialkompani (en signalavdelning, en pionjäravdelning, en sjukbärargrupp, en avdelning för ersättningsreservens utbildning m. m.).

Sammandrag utvisande befälsbehovet vid förbanden framgår av efterföljande tablå 2 a.

3. Sammanfattning av det totala befälsbehovet vid kåren framgår av efterföljande tablå 2 b.

KARLSKRONA.

Sammandrag utvisande befälsbehovet vid förbanden.

Tablå 2 a.

F ö r b a n d	Kaptener	Kompani-adjutanter	Dagkorporaler	Plutonchefer (troppchefer)		Plutonchefs ställföreträdare		Gruppchefer		Anm.
				Suboff	Uoff	Uoff	Furirer	Furirer	Korporaler eller vicekorporaler	
1. och 2. gkomp	2	2	2	4	2	—	6	—	18	—
3. gkomp	1	1	1	2	—	2	—	2	6	—
Tungt komp	1	1	1	3	3	—	2	6	2	—
Specialkomp	1	1	1	³ 1	1	⁴ 1	⁶ 2	4	1	—
Volontäravdelning	—	—	—	1	—	—	1	2	—	—
Korpralskola ¹	—	—	—	1	—	1	—	2	—	—
Furirskola ²	—	—	—	1	—	1	—	2	—	—
Summa	5	5	5	13	6	5	11	18	27	—

¹ Befälet tjänstgör jämväl vid studentavdelning (1. omgången). — ² Befälet tjänstgör jämväl vid studentavdelning (2. omgången). — ³ Signallofficer. — ⁴ Signalunderofficer. — ⁵ Därav en för ersättningsreservens utbildning m. m.

KARLSKRONA.

Sammanfattning av befälsbehovet.

Tablå 2 b.

F ö r b a n d	Överste eller överstelöjtnant	Majorer	Kaptener	Subalternofficerare	Regementskassörer	Underofficerare		Furirer	Korporaler	Vicekorporaler	Volontärer	Regementsläkare
						Kompadj	Övriga					
Kårstab	1	—	¹ 2	—	—	—	² (2)	—	—	—	—	1
Avdelning II	—	—	1	—	—	—	1+(1)	1	1	—	—	—
, III	—	—	—	—	—	—	1	—	—	—	—	—
, IV	—	—	—	—	1	—	1+(1)	1	—	—	—	—
, V	—	—	—	—	—	—	—	1	2	1	—	—
, VI	—	—	—	—	—	—	—	1	—	—	—	—
, M	—	1	1+(1)	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Bataljonsstab	—	1	—	1	—	—	1	—	—	—	—	—
Kompanierna	—	—	5	13	—	5	11	29	32	—	25	—
Utom kåren beordrade ..	—	—	1	3	—	—	1	4	1	—	—	—
Båtarna	—	—	—	—	—	—	—	1	1	—	—	—
Summa	1	2	11	17	1	5	20	38	38	—	25	1
Därav pensionerade	—	—	1	—	—	—	4	—	—	—	—	—

¹ Därav en infanteriadjutant i Karlskrona fästning. — ² Inom parentes angivna = pensionerad personal.

Karlskrona.

4. Förslag till stat.

A. Ordinarie beställningshavare.

Officerare.		
Överste eller överstelöjtnant	1	O. 5
..... el.		O. 6
Majorer	2	O. 4
Kaptener	10	O. 3
Löjtnanter	12	O. 2
Fänrikar	5	O. 1

Underofficerare.

Regementskassör	1	Uo. 4
Fanjunkare	8	Uo. 3
Sergeanter	13	Uo. 2

Manskap.

Furirer	38	Maf. 4
Korpraler	19	Maf. 3
Vicekorpraler	19	Maf. 2
Volontärer	25	Maf. 1

Civilmilitär personal.

Vapenhantverkare	1	C. 3
Förrådsvaktmästare	1	C. 1
Maskinist	1	C. 3
Eldare av 1. klass	1	C. 1

B. Personal med arvoden.

Pensionerad personal.

Mobiliseringsofficer ...	1	kr. 3 180
Expeditionsunderofficer .	2	kr. 4 260
Tygunderofficer	1	kr. 2 130
Underofficer, biträde hos regementsintendenten.	1	kr. 2 130

C. Icke-ordinarie befattningshavare.

Förrådsman	1	Eo. 5
Husmoder av 1. klass	1	K. 7
Biträdande husmoder	1	K. 4

1. Löner till ovanstående ordinarie beställningshavare, förslagsvis kr. 366 954:—

2. Arvoden till

a) ordinarie beställningshavare:

1 köksföreståndare	kr.	340:—
1 furageuppbördsman	kr.	144:—

Kronor 492:—

b) ovanstående pensionerad personal kr. 11 700:—

Summa kr. 12 192:— kr. 12 192:—

3. Avlöning till ovanstående icke-ordinarie befattningshavare, förslagsvis kr. 5 094:—

Summa förslagsanslag kr. 384 240:—

Karlskrona.

Bilaga 4.

Årliga kostnader (ungefärliga).

1. Avlöning åt i kårens stat upptagen personal	kr. 384 240:—
» » i Intendenturkårens stat upptagen personal .. »	11 367:—
» » i Fältläkarkårens stat upptagen personal	» 8 403:—
» » i staten för arméns sjuksköterskekår upptagen sköterska	» 2 721:—
	<u>Summa kr. 406 731:—</u>
Avgår avlöning till infanteriadjutanten ¹	kr. 6 755:—
	<u>Summa kostnader för avlöning kr. 399 976:—</u>
2. Avlöning och underhåll åt ersättningsreserven, 13 000 tjänstgöringsdagar à kr. 2: 25	kr. 29 250:—
3. Arvode för veterinärtjänstens bestridande	» 500:—
4. Rekryteringsmedel	» 800:—
5. Avskedspremier m. m.	» 3 000:—
6. Bränsle, lyse, vatten och renhållning	» 38 000:—
7. Tvätt	» 9 000:—
8. <i>Expenser</i>	» 4 800:—
9. <i>Furagering</i>	» 10 000:—
10. <i>Undervisningsmateriel</i>	» 1 000:—
11. <i>Hästlega</i>	» 1 200:—
12. <i>Befälsövningar</i>	» 1 500:—
13. <i>Truppförbandsövningar</i>	» 15 000:—
14. <i>Drivmedel</i>	» 850:—
15. <i>Byggnader, övningsfält m. m.</i>	» 25 000:—
16. <i>Underhåll m. m. till fast anställt manskap</i>	» 64 000:—
	<u>Summa totalkostnader kr. 603 876:—</u>

Anmärkning: Öresanslagen för de värnpliktiga utom ersättningsreserven äro ej upptagna, då någon ökning av antalet värnpliktiga, tilldelade infanteriet, utöver 1936 års härordning ej förutsatts.

¹ Ingen merkostnad, enär avlöningen utgår enligt 1936 års försvarsordning.